

Три љубавне песме – Оливера Шестаков

КАМЕН

Да се у камен
студени претворим
и да као стену усамљену
шибају ме ветрови.

Да ли би ми и тад
додир руке нечије
срце камено,
хладно, загрејао,
или можда само,
име своје, у њему,
урезао.

ПРЕЋУТАНЕ РЕЧИ

Има прећутаних речи
које се угнезде
дубоко на дну
свести,
у ископаном бунару,
у дворишту
родне куће.

Бунар чека
дрвено ведро
да у њега зарони
и извуче
на светлост дана
неизговорену реч.

Тек онда ће
прећутана реч
да ме пусти,
да мирно спавам,
све до јутра.

ДА НАМ ЈЕ

Да нам је да заспимо
као близанци
у мајчиној утроби,
што исте снове сањају,
као коштица у брескви
која сања летњи пљусак
после жеге.

Да између тебе
и мене буде једино
дах са укусом
багремовог меда
на непцима.

Оставили бисмо само
бол на прагу,
да чека свитање
у финој паучини
нежности, у довратку
нашег дома.

